

sia existencial. Així també el mentalista es defensa, encapsant tot el que sap respecte a la natura de la personalitat i a les reaccions humanes per tal de poder conviure sense complicacions amb els seus semblants.

Però la doctrina psicoanalítica ens ensenya que aquest oblit forçat, és a dir, aquesta repressió, mai no porta en definitiva la pau a l'esperit i en efecte: la conseqüència de voler negar-se a si mateix, és a dir, de voler viure una realitat que no és la seva, la paga prou cara el pobre psiquiatre perquè de tant en quant es veu assaltat per l'angoixa derivada del sentiment de la seva pròpia insuficiència. En efecte, viu més feliç l'home totalment ignorant, que aquell que sap quelcom i vol ignorar-ho per por de les conseqüències del seu coneixement, fatalment destinat a ésser sempre incomplet o fragmentari. Es produeix, en efecte, en el cicle vital d'una majoria de companys una evolució regressiva de la seva personalitat, la qual no podent integrar i sintetitzar les dues esferes del seu coneixement es resigna a viure d'un mode altern dins de l'una o l'altra, amagant-les recíprocament com si es tractés de dues inconciliables rivals de la seva estimació. Es un moment decisiu per a llur existència humana aquell en el qual repeteixen la felòrnia de Sant Pere negant la Veritat Divina, aquell en què es declaren íntimament vençuts en el seu credo científic i se senten impotents per a lluitar contra la incomprensió de les masses, el desinterès del poder públic i inclús, si voleu, dels propis companys no especialitzats als qui ha mancat fins ara la visió dels ingents problemes biològics, socials, econòmics, morals i filosòfics que planteja la malaltia mental. Si en adoptar la defensa d'una doble actitud vivencial molts psiquiatres troben de moment un alleujament i si en intentar encapsar la seva visió científica per tal d'utilitzar-la solament a les hores de visita professional aconsegueixen en aparença confondre's amb les altres persones... un observador un xic eixerit podrà sorprendre sempre en ells l'absència del seu esperit. Les dones i els amics els acusen que "estan distrets", que no tenen ganes de parlar, que cada vegada són menys els moments en què retroben l'alegria espontània i el *turgor vitalis* dels seus temps d'estudiants.

Seguim investigant, però, després d'aquest parèntesi la presa que hem obtingut en la nostra

caça imaginària. Ara se'ns apareix un episodi freqüent en la seva vida professional: es troba davant d'un jove fill únic, xicot intelligent i sensible, que és portat per la seva mare, vídua, a la consulta. Senyor doctor, li diu la pobre velleta, fa un quant temps que noto el meu fill estrany i esquerp. No dorm a les nits, ha deixat d'ésser afalagador i fins de vegades em diu mots gruixuts, i em mira amb odi. No puc fer-lo arribar a temps al treball i ja ens han avisat que si segueix així perdrà la seva collocació. Es passa hores i hores sol, tancat a la seva habitació... ni tan sols vol sortir els diumenges amb la seva promesa, una xicota òrfena que se l'estima amb deliri i que hauria fet la seva felicitat...

Mentre la mare fa aquesta jaculatória el jove permanence immòbil amb l'esguard dirigit a la llunyania. Té l'expressió un xic perplexa i rígida de vegades alterada per un gest de sofriment o per un somriure indefinible. El nostre company se'l mira uns moments i sent—una vegada més—l'infinit dolor de la seva impotència terapèutica: es troba enfront del gran misteri del Desconegut que, en aquest cas, portarà—per exemple—el nom d'esquizofrènia processal catatònica. Sense voler, veu d'ací uns quants anys aquest malalt convertit en una runa al pati del frenocomi, doblegat sobre si mateix, en un recó, com una planta o una pedra més del jardí... mentre l'una en un asil, l'altra tal volta en un convent o en un prostíbul, les dues dones que tant l'estimen seguiran resignadament el camí del Dolor. Es aleshores que es revela amb tota la seva magnitud al psiquiatre l'enorme responsabilitat que porta a sobre: enfront d'aquell malalt té ja poca feina profitosa però, què fa parat? per què no lluita amb totes les seves forces per tal de salvar els milers i milers d'infants i joves que *encara* no estan com ell i que d'ací uns quants anys li seran portats en les mateixes condicions? Sí, caldrà mostrar-se més intransigent i actiu en la tasca profilàctica... però on trobar ajut? La gent fuig per intint del contacte amb els problemes psiquiàtrics... es creu que no pensant en ells atenua llur violència. Altrament, ell té també dret a viure i amb prou feines si ho aconsegueix: A l'establiment li donen 300 pessetes mensuals per tot un matí de feina. A la tarda es veu obligat a fer visites de medicina general, a més d'algunes de l'especialitat per tal de cobrir el seu mínim pressupost de despeses a la llar.